

บทความวิจัย

เรื่อง การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่องเบรกแฮท

โดย

นางสาวอัจฉริยา เล็กเพชร

รหัสนักศึกษา 05520520

เสนอ

อาจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้ประสบความสำเร็จได้จากการช่วยเหลือ ความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ตลอดจนคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้จัดหลักสูตรการศึกษานี้ขึ้น พร้อมทั้งสนับสนุนการทำการศึกษาบทความวิจัย ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่าน ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์มุจรินทร์ อธิธิพงษ์เป็นอย่างสูงในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาที่กรุณาให้คำแนะนำ และแนวทางในการทำบทความวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณบุคคลในครอบครัวที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และสนับสนุนในการทำบทความวิจัยของข้าพเจ้าเสมอมา

ท้ายสุดนี้ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่อยู่เคียงข้างข้าพเจ้าในยามท้อแท้ คอยเป็นกำลังใจและช่วยเหลือข้าพเจ้าเสมอมา ทำให้ข้าพเจ้าทำบทความวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ชื่อเรื่อง การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์

ชื่อผู้วิจัย นางสาวอัจฉริยา เล็กเพชร รหัสนักศึกษา 05520520

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์

ปีการศึกษา 2555

คำสำคัญ ฟิสิกัลเธียเตอร์ ละครเวที การเดินร่วมสมัย สตริทแดนซ์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์ รวมถึงอิทธิพลของการเดินร่วมสมัยที่ปรากฏในละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์ เพื่อให้เข้าใจถึงการสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์ รวมถึงอิทธิพลของการเดินร่วมสมัยที่ปรากฏในละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์ ผู้วิจัยใช้การชมผลงานละครเวทีเรื่องเบรกเอ้าท์ในรูปวีดิทัศน์บันทึกภาพการแสดง สื่อประชาสัมพันธ์ และบทความที่เกี่ยวข้องกับงานละคร

ผลการศึกษาพบว่างานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยมาใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะการละครสมัยใหม่ ซึ่งงานละครเวทีเรื่อง เบรกเอ้าท์ ได้ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยเป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอ โดยเทคนิคการเดินร่วมสมัยที่ปรากฏในงานละครเรื่องนี้ ก็คือการเดินประเภทสตริทแดนซ์ โดยประเภทของการเดินสตริทแดนซ์ที่ปรากฏในละครเวทีเรื่อง เบรกเอ้าท์ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่ การเดินประเภทเบรกแดนซ์ และการเดินประเภทป๊อปปิ้น โดยการเดินประเภทเบรกแดนซ์จะปรากฏให้เห็นในละครมากที่สุด ซึ่งท่าเต้นที่นักแสดงใช้ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ Power move โดยการเดินในลักษณะนี้จะเน้นการเดินที่ใช้พลังของ ร่างกายและแรงเหวี่ยง นอกจากนี้ในบางส่วนของการแสดงนั้น นักแสดงก็ยังมีการใช้เทคนิคการเดิน Slow motion ในการเดินประเภทป๊อปปิ้นมาช่วยทำให้การแสดงน่าสนใจมากขึ้น สำหรับในช่วงสุดท้ายของการแสดงในแต่ละฉาก นักแสดงจะใช้เทคนิคการเดินประเภท Freeze Move ซึ่งก็คือเป็นท่าจบ โดยนักแสดงจะหยุดโพสท่าต่างๆ เมื่อต้องการที่จะทำการจบการเดิน หรือ ต้องการหยุดตามจังหวะเพลง มาเป็นส่วนช่วยทำให้การแสดงดูน่าสนใจมากขึ้น

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปะการละครเป็นศิลปะที่บอกเล่าชีวิตและธรรมชาติของมนุษย์ผ่านการแสดง มีนักแสดงและองค์ประกอบการแสดงต่าง ๆ ถ่ายทอดพฤติกรรมมนุษย์ ในบทบาทและการกระทำของตัวละครสู่ผู้ชม โดยผู้ชมได้สัมผัสเรื่องราวชีวิตนั้น ๆ ด้วยตนเองจากการติดตามสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างชมการแสดง (สุธิดา กัลยาณรุจ, 2554: คำนำ)

สตีเฟน พันธุม โกมล (2542: 22) กล่าวว่า การแสดงละครเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นจากการเลียนแบบชีวิต เพื่อแสดงออกถึงเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์และแสวงหาความเข้าใจชีวิตที่พึงได้รับจากการชมละครที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นนั้น

“ละคร” ถือได้ว่าเป็นศิลปะที่มีความสัมพันธ์แนบแน่นกับมนุษย์ เนื่องมาจากงานสื่อสารการละครนั้น เกิดจากการนำภาพจากประสบการณ์ตลอดจนความคิดจินตนาการของมนุษย์มาเรียงร้อยเป็นเรื่องราว แล้วนำมาเสนอในรูปแบบการแสดง โดยมีนักแสดงเป็นผู้ถ่ายทอดแก่ผู้ชมโดยตรง ซึ่งละครถือเป็นศิลปะชนิดหนึ่งที่สามารถสื่อสารกับผู้ชมได้ดีเป็นอย่างยิ่ง (ภาวิณี สมรรถบุตร, 2548: 1) ในบางครั้งการแสดงอาจไม่มีบทพูด แต่เป็นศิลปะการเคลื่อนไหว ภาษาท่าทาง การแสดงออกของนักแสดงที่เน้นการแสดงความรู้สึก ความคิด จิตใจของตัวละคร บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมของตัวละคร

เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ (2542: 43) ได้กล่าวถึง การเคลื่อนไหวสามารถให้อารมณ์ความรู้สึกกับผู้ชมได้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการแสดงในลักษณะต่างๆ เช่นการเคลื่อนไหวไปข้างหน้า ความเร็ว การพวยพุ่ง บิดงอ เป็นต้น การเคลื่อนไหวในศิลปะการแสดงมีรากฐานมาจากการเคลื่อนไหวเพื่อเลียนแบบธรรมชาติ เช่น การเคลื่อนไหวของต้นไม้ ใบหญ้า กิริยาท่าทางของสัตว์ ตลอดจนอิริยาบถต่างๆของมนุษย์ เพราะการเคลื่อนไหวเป็นภาษาหนึ่งนอกเหนือไปจากภาษาพูด สามารถใช้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก นึกคิด โดยใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแสดงออกมาเป็นท่าทางกิริยาแทน เราก็สามารถรู้ภาษา และรู้ความหมายกันได้(ดรุณี แก้วม่วง, 2546: 23)

คำว่า Physical Theatre ได้ถูกนำมาใช้อธิบายลักษณะของการแสดงซึ่งอาจจะได้มาจากนิทานหรือละคร ที่ใช้ร่างกายเป็นพื้นฐานสำคัญและใช้จิตใจเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญรองลงมาในการแสดง ซึ่งการแสดงชนิดนี้จะเหมาะสำหรับนักแสดงที่ต้องการเรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อให้มีทักษะด้านการแสดงที่ดียิ่งขึ้น ซึ่งวิธีการแสดงออกของนักแสดงจะเหมือนกับใช้ร่างกายเป็นหลักมากกว่าใช้การแสดงตามแบบ

ต้นฉบับหรือถ้อยคำพูดเดิม โดยการแสดงรูปแบบนี้มักจะมีการเติมองค์ประกอบของเพลงลงไปด้วย (Callery, 2011: 113)

Physical Theatre หรือละครแบบกายภาพ เป็นงานยุคใหม่ที่รู้จักกันในช่วงปลายศตวรรษที่ยี่สิบ โดยเริ่มจากที่ประเทศอังกฤษ แต่แท้จริงแล้วพื้นฐานของความคิดนี้ ถูกเริ่มมาตั้งแต่เมื่อเมเยอร์โฮลด์ปฏิรูปการแสดง โดยสร้างการเคลื่อนไหวแบบชีวกลศาสตร์ขึ้นมา เสริมกับความคิดของกอร์ดอน เกรกที่เขียนเกี่ยวกับนักแสดงหุ่นในจินตนาการ หลักสำคัญของละครแบบกายภาพ อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายมนุษย์กับพื้นที่รอบๆตัว ละครแบบกายภาพเป็นพัฒนาการ และการสร้างสรรค์ใหม่ๆ ที่นักแสดงและนักออกแบบท่าเต้น ร่วมกันสร้างการเคลื่อนไหว และกิจกรรมใหม่ๆ ที่อาศัยร่างกายของนักแสดงเป็นหลัก โดยใช้เทคนิคแสดงสด(improvisation) ไม่ใช่บทละครหรือวรรณกรรม แต่สร้างสถานการณ์โดยอาศัยอุปกรณ์บางอย่าง เช่น กระดาน เชือก ชิงช้า ตลอดจนการเดินรำประกอบในการแสดงและเรื่องราว โดยไม่ต้องอาศัยภาษา “ละครที่แท้จริงก็คือศิลปะแห่งร่างกาย” (สมพร พูราจ, 2554: 160)

Physical Theatre ช่วยสร้างเอกลักษณ์ใหม่ให้กับละคร และล้มล้างความเชื่อเก่า ๆ ที่ว่า หัวใจของการละครอยู่ที่บทและคำพูด ในการแสดง Physical Theatre คำพูดไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ร่างกายและการเคลื่อนไหวของนักแสดงกับพื้นที่ที่แสดง ทำให้เกิดเรื่องราวและความหมายที่แตกต่างกันไป สำหรับผู้ชมที่มีส่วนร่วมในขณะนั้น

การแสดงละครในรูปแบบ Physical Theatre นอกจากจะเน้นการเคลื่อนไหวและท่าทางในการแสดงแล้ว ในบางครั้งอาจมีการเดินรำเป็นส่วนประกอบในละคร

การเดินรำมีบทบาทสำคัญในการแสดงตั้งแต่สมัยโบราณ ในละครมีการเดินรำระหว่างการเปลี่ยนฉากและการเดินรำเป็นส่วนหนึ่งของละครเรื่อยมา อีกทั้งยังพัฒนาไปสู่รูปแบบของศิลปะการเดินรำที่เป็นการเดินรำที่เป็นส่วนสำคัญในละคร เป็นการช่วยให้เรื่องดำเนินต่อไป ช่วยให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร ช่วยสร้างบรรยากาศและกำหนดสไตล์ เราไม่สามารถตัดการเดินรำเหล่านี้ออกไปโดยไม่กระทบต่อการดำเนินเรื่องในละครได้ (นพมาศ แวหงส์, 2553: 148) การเดินรำประเภทนี้ได้แก่ การเดินบัลเลต์ การเดินโมเดิร์นแดนซ์ นอกจากนี้ยังรวมถึงการเดินแบบร่วมสมัยอีกด้วย

การเดินแบบร่วมสมัย เป็นรูปแบบการเดินที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 20 สามารถเดินกับดนตรีได้ทุกประเภทหรือรวมเข้ากับการเดินแบบอื่น ๆ ให้เป็นการเดินที่มีลักษณะเฉพาะ ข้อสำคัญคือการเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติของร่างกาย ซึ่งการเดินแบบร่วมสมัยเป็นการพัฒนาทางด้านความสามารถทั้งทางร่างกาย

และจิตใจของมนุษย์ อาจเป็นการแสดงออกถึงความแข็งแรงและแข็งแกร่งของร่างกาย ความสามารถในการยืดหยุ่นและความสามารถพิเศษต่าง ๆ ของร่างกาย หรือแสดงถึงความสามารถในการออกแบบท่าเต้น เทคนิคการออกแบบการแสดงในรูปแบบต่าง ๆ ก็ได้ น่าจะถือได้ว่าการแสดงการเต้นรำที่ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นการเต้นบัลเลต์ บอลรูมแดนซ์ แจ๊สแดนซ์ ฟลามิงโก หรือสามารถจัดให้อยู่ในการเต้นประเภทใดประเภทหนึ่งได้ (เจษฎา เนตรพลับ, 2548:2)

งานละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์ ใช้เทคนิคของการเต้นร่วมสมัยมาเป็นส่วนสำคัญในนำเสนอ โดยงานละครเรื่องนี้เป็นผลงานของกลุ่มละคร YeGam ที่เกิดจากการรวมตัวกันของคณาธิการศิลปะการละคร นักการละคร ผู้กำกับ นักแสดง และนักออกแบบ เพื่อมุ่งหวังบอกเล่าเรื่องราวร่วมสมัยและมุ่งสร้างสรรค์งานละครที่เน้นลักษณะที่เน้นลักษณะทดลองและค้นคว้ารูปแบบรวมถึงภาษาทางการแสดงที่ไม่ติดอยู่กับกรอบรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง (Shirley, 2009 :Online)

รูปแบบการแสดงของละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ ใช้การแสดงแบบ Physical Theatre ที่มีเอกลักษณ์อยู่ ที่การนำเสนอศิลปะการเต้นสตรีทแดนซ์ผ่านทางละครเวที โดยจะแสดงความสวยงามในท่วงท่าลีลาของการเต้นสตรีทแดนซ์ต่างๆ และความสามารถในการแสดงภาพทุกแง่มุมของร่างกายผ่านการแสดงตลก การเต้นสตรีทแดนซ์ กายกรรมผาดโผน และการเต้นรำ สุนทรีย์ในการสร้างเสียงหัวเราะของละครเวทีเรื่องนี้ เกิดจากการแสดงความสวยงามในท่วงท่าลีลาของการเต้นสตรีทแดนซ์และความสามารถในการแสดงภาพทุกแง่มุมของร่างกายผ่านการแสดงตลก การเต้นสตรีทแดนซ์ กายกรรมผาดโผน และการเต้นรำ (ผู้จัดการออนไลน์, 2551: ออนไลน์)

จากความน่าสนใจดังกล่าว ผู้วิจัยใคร่ศึกษา “ การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ ” ที่ใช้รูปแบบการแสดงฟิสิกัลเธียเตอร์นำเสนอผ่านการเต้นร่วมสมัย และประกอบกับฟิสิกัลเธียเตอร์เป็นละครเวทีอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจ และงานวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่จะสะท้อนเรื่องราวต่างๆ ในแวดวงศิลปะการละคร รวมถึงสังคมปัจจุบัน และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเต้นร่วมสมัยที่ปรากฏในละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์

สมมติฐานของการวิจัย

งานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยมาใช้ในการสร้างสรรคงานศิลปะการละครสมัยใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหนังสือและเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์
2. ศึกษาหนังสือและเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการเดินร่วมสมัย
3. ศึกษาสื่อวีดิทัศน์ของงานละครเรื่องเบรกเฮ้าท์
4. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ และการเดินร่วมสมัยทั้งเอกสารภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
5. วิเคราะห์การสร้างสรรคงานละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์
6. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบความคิดที่วิจัยคือ เอกสารที่เกี่ยวกับงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ เอกสารที่เกี่ยวกับการเดินร่วมสมัย และเอกสารที่เกี่ยวกับละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์

1. เอกสารที่เกี่ยวกับงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์

ศรินทรพร ศรีใส (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีสมัยใหม่” กล่าวถึง เรื่องราว เนื้อหาที่ถูกนำมาแสดงในรูปแบบ Physical Theatre นี้มักสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่หรือตีความเรื่องราวที่มีอยู่เดิมขึ้นมาใหม่ ซึ่งวิธีการแต่งเรื่องหรือกำหนดแนวทางของเรื่องขึ้นมาใหม่ของคณะละครแนวนี้โดยส่วนมากมักจะกำหนดเพียงโครงเรื่องไว้เท่านั้นองค์ประกอบต่างๆทั้งเนื้อหาและรูปแบบลีลาในการแสดง รวมไปถึงนักแสดงจะตามมาหลังจากที่ได้มีการเริ่มซ้อม

ภาวิณี สมรรคบุตร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “การสื่อสารเชิงสุนทรีย์-สังคม ของนักวิชาชีพการละคร” กล่าวถึง Physical Theatre หรือละครที่เน้นการแสดงด้วยร่างกายหรือสรีระเป็นหลักในการนำเสนอ และเสริมด้วยลักษณะของบรรยากาศ สีต้นขอแสดง ในการบอกเรื่องราว ซึ่งอาจทำให้ลักษณะที่ปรากฏบนเวทีซึ่งสะท้อนอารมณ์ ความรู้สึกภายในของตัวละครแทนคำพูดนั้นมีรูปลักษณะภายนอกผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง หรือเรียกว่าเป็นลักษณะการแสดงแบบเอ็กเพรสชันนิสม์ กล่าวได้ว่า ละครเพื่อศิลปะการแสดง (Performance Art) ในรูปแบบนี้เป็นกิจกรรมที่ทำลายรูปร่าง และภาพละครแบบเก่า รวมทั้งปฏิเสธภาพลวง

หึ่งปวง เป็นกิจกรรมที่น่าเสนอ ไม่ได้เป็นตัวแทนของสิ่งใด ดังนั้นจึงมีวิธีการสร้างตัวตนโดยการบอกเล่าเรื่องราวที่ไม่ต่อเนื่องและองค์ประกอบที่แยกเป็นส่วน ๆ

สมพร พูราจ (2554) เขียนหนังสือเรื่อง “Mime: ศิลปะท่าทางและการเคลื่อนไหว” กล่าวถึง Physical Theatre หรือละครแบบกายภาพ เป็นงานยุคใหม่ที่รู้จักกันในช่วงปลายศตวรรษที่ยี่สิบ โดยเริ่มจากที่ประเทศอังกฤษ แต่แท้ที่จริงแล้วพื้นฐานของความคิดนี้ ถูกเริ่มมาตั้งแต่เมื่อเมเยอร์โฮลด์ปฏิรูปการแสดง โดยสร้างการเคลื่อนไหวแบบชีวกลศาสตร์ขึ้นมา เสริมกับความคิดของกอร์ดอน เกรกที่เขียนเกี่ยวกับนักแสดงหุ่นในจินตนาการ ที่สำคัญของละครแบบกายภาพ อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายมนุษย์กับพื้นที่รอบๆ ตัว ละครแบบกายภาพเป็นพัฒนาการ และการสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ที่นักแสดงและนักออกแบบท่าเต้น ร่วมกันสร้างการเคลื่อนไหว และกิจกรรมใหม่ ๆ ที่อาศัยร่างกายของนักแสดงเป็นหลัก โดยใช้เทคนิคแสดงสด (improvisation) ไม่ใช่บทละครหรือวรรณกรรม แต่สร้างสถานการณ์โดยอาศัยอุปกรณ์บางอย่าง เช่น กระดาน เข็ม ซ้ำ ตลอดจนการเดินรำประกอบในการแสดงและเรื่องราว โดยไม่ต้องอาศัยภาษา “ละครที่แท้จริงก็คือศิลปะแห่งร่างกาย”

2. เอกสารเกี่ยวกับการเต้นร่วมสมัย

ธนา วงศ์ญาณฉาว (2543) ได้เขียนบทความเรื่อง “ดนตรี : การเต้นรำ การมอง การฟัง การสัมผัส และการเป็นปัจเจกชน” กล่าวถึง การเต้นสตรีทแดนซ์ เป็นการเต้นที่ผสมผสานการเต้นทุกประเภท ท่าทางการเต้นรำจะมีความยืดหยุ่น อีกทั้งเป็นการเต้นที่มีความทันสมัยมากขึ้นเพราะมีกลิ่นอายของการเต้นฮิปฮอป เข้าไปผสมจึงทำให้ผู้เต้นได้รับความสนุกสนานและเป็นการออกกำลังกายที่ได้เคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วน ซึ่งเป็นการเต้นที่กำลังได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน

นันทญา ยารังผึ้ง (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “โครงการ โครงการเสนอแนะออกแบบภายในพื้นที่สตรีทแดนซ์สู่การแสดงออก” กล่าวถึง ลักษณะเฉพาะของการเต้นแบบสตรีทแดนซ์ คือ สามารถเต้นได้ทุกสถานที่ สถานที่กลางแจ้ง และเป็นการเต้นที่แสดงออกสู่สาธารณะชน รวมทั้งมีการประชันขันแข่งกัน โดยเรียกว่าการแบทเทิล (Battle) นั่นก็คือเอาชนะคู่ต่อสู้ด้วยท่าที่ยากกว่าสร้างสรรค์กว่า และรวดเร็วกว่าในทั้งจังหวะและการทำล้อเลียนหรือทำท่ายฝ่ายตรงข้ามหรือคู่ต่อสู้ (Freezes) ซึ่งก็เป็นสิ่งที่กลุ่มของนักเต้น (Breaking crews) นั้นเข้ามารวมตัวกันและช่วยกันฝึกฝนและคิดค้นท่าใหม่ๆ เพื่อเอาชนะกลุ่มอื่นๆ ซึ่งลักษณะเฉพาะเหล่านี้ทำให้ท่าเต้นของการเต้นประเภทนี้จะเปลี่ยนแปลง และพัฒนาไปเรื่อยๆ ไร้ข้อจำกัดของการเคลื่อนไหวร่างกาย ทุกลีลาจึงถูกแสดงออกมาจากทุกความรู้สึกภายในที่มีอยู่ในที่มือในทุกๆ คน

ปณชย วชิรศักดิ์พงษ์ (2553) เขียนบทความเรื่อง “Street Dance สูดยอสดสัตรีการเต้นหลายสายพันธุ์” กล่าวถึง การเต้นแบบสตรีทแดนซ์นั้นมีต้นกำเนิดมาจากการปรับเปลี่ยนท่าการเต้น ในยุคโบราณสู่ท่า

เต้นร่วมสมัยที่มีการผสมผสานลีลาของยิมนาสติก และโยคะ ในที่นี้การเต้นแบบสตรีทแดนซ์ไม่ได้จำกัดความเฉพาะการเต้นเพียงเบรกแดนซ์ ป๊อปปิ้ง ฮิปฮอป และ บี-บอยเท่านั้น อาจหมายถึงการเต้นใดก็ได้ที่มาจากข้างถนน เนื่องจากคำนี้ใช้เรียกการเต้นข้างถนน นั้นหมายถึงรูปแบบการเต้นดังกล่าวเป็นส่วนมาก อาจหมายถึงการเต้นชนิดอื่นที่ได้รับวัฒนธรรมมาจากคนผิวดำในอเมริกา

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์

ผู้จัดการออนไลน์ (2551) ได้เขียนบทความเรื่อง “Break Out : ความบันเทิงสุดฮาแบบใหม่ชวนลิ้มลอง” กล่าวถึงรูปแบบการแสดงของละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ ใช้การแสดงแบบ Physical Theatre ที่มีเอกลักษณ์อยู่ที่การนำเสนอศิลปะการเต้นสตรีทแดนซ์ผ่านทางละครเวที โดยจะแสดงความสวยงามในท่วงท่าลีลาของการเต้นสตรีทแดนซ์ต่างๆ และความสามารถในการแสดงภาพทุกแง่มุมของร่างกายผ่านการแสดงตลก การเต้นสตรีทแดนซ์ กายกรรมผาดโผน และการเต้นรำ

Shirley Tan (2009) ได้เขียนบทความเรื่อง “Korea Break Out Dance : Prison Breakers On Center Stage” กล่าวถึง ละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ เป็นละครเวทีรูปแบบใหม่จากประเทศเกาหลี เป็นละครใบ้ที่นำเสนอศิลปะการเต้นสตรีทแดนซ์ผ่านทางละครเวที ตลอดการแสดงนักแสดงแต่ละคนจะส่งผ่านเรื่องราวต่างๆผ่านการเต้น สำหรับฉากในการแสดงเป็นฉากแบบเรียบง่าย โดยมีจุดประสงค์ที่ต้องการจะถ่ายทอดเรื่องราวผ่านทางลีลา ท่าทางของนักแสดงมากกว่าฉากละคร รวมถึงการเต้น ที่ทำให้ผู้ชมตื่นตากับความมหัศจรรย์ของร่างกายมนุษย์

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงลักษณะของละครรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ เป็นละครที่เน้นการแสดงด้วยร่างกายหรือสรีระเป็นหลักในการนำเสนอ และเสริมด้วยลักษณะของบรรยากาศ ลีลาของแสดง ในการบอกเรื่องราว ซึ่งอาจทำให้ลักษณะที่ปรากฏบนเวทีซึ่งสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกภายในของตัวละครแทนคำพูดดังแนวคิดของภาวิณี สมรรคบุตร (2548) โดยละครรูปแบบ Physical Theatre จะใช้เทคนิคแสดงสด (improvisation) ไม่ใช่บทละครหรือวรรณกรรม โดยเนื้อหาในการแสดงมักสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่หรือตีความเรื่องราวที่มีอยู่เดิมขึ้นมาใหม่ ซึ่งวิธีการกำหนดแนวทางของเรื่องขึ้นมาใหม่ของคณะละครแนวนี้โดยส่วนมากมักจะกำหนดเพียง โครงเรื่องไว้เท่านั้นเช่น แนวคิดของศรีรินทร์พร ศรีใส (2546) และสมพร ฟูราจ (2554)

สำหรับเอกสารเกี่ยวกับการเต้นร่วมสมัยพบว่า การเต้นสตรีทแดนซ์นั้นมีต้นกำเนิดมาจากการปรับเปลี่ยนท่าการเต้นในยุคโบราณสู่ท่าเต้นร่วมสมัยที่มีการผสมผสานลีลาของยิมนาสติก และโยคะ ถือเป็น การเต้นที่ผสมผสานการเต้นทุกประเภท โดยทั้งท่าทางการเต้นรำจะมีความยืดหยุ่นเช่นแนวคิดของธนา วงศ์ญาณณาเวช (2543) และปณชย วชิรศักดิ์คางษ์(2553)สำหรับลักษณะเฉพาะของการเต้นแบบสตรีท

แดนซ์ คือ สามารถเต้นได้ทุกสถานที่ สถานที่กลางแจ้ง และเป็นการเต้นที่แสดงออกสู่สาธารณะชน รวมทั้งมีการประชันขันแข่งกัน โดยเรียกว่าการแบทเทิล (Battle) ดังแนวคิดของนันทญา ยารังผึ้ง(2552)

ส่วนเอกสารเกี่ยวกับเอกสารที่เกี่ยวกับละครเวทีเรื่องเบรกแฮทพบว่ารูปแบบการแสดงของละครเวทีเรื่องเบรกแฮท ใช้การแสดงแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ ที่มีเอกลักษณ์อยู่ที่การนำเสนอศิลปะการเต้นสตรีทแดนซ์ผ่านทางละครเวที โดยจะแสดงเรื่องราวต่างๆผ่านการเต้นดังแนวคิดของผู้จัดการออนไลน์ (2551) และ Shirley Tan (2009)

อนึ่งการศึกษาเกี่ยวกับละครรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์นั้นเป็นการศึกษาละครเวทีอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษา “การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่องเบรกแฮท” เพื่อสร้างองค์ความรู้และขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับละครรูปแบบฟิสิกัลเธียเตอร์และอาจเป็นส่วนหนึ่งที่จะสะท้อนเรื่องราวต่างๆในแวดวงศิลปะการละคร รวมถึงสังคมปัจจุบันในอีกทางหนึ่ง

ผลการวิจัย

ฟิลิคัลเธียเตอร์หรือละครแบบกายภาพ เป็นการแสดงรูปแบบหนึ่งที่ไม่ใช้คำพูด นักแสดงจะใช้แต่เพียงท่าทาง ร่างกายและการเคลื่อนไหว รวมไปถึงการใช้สีหน้า เป็นองค์ประกอบหลักในการแสดงเท่านั้น ในการแสดงลักษณะนี้นักแสดงจะต้องใช้ความเคลื่อนไหวและสร้างภาพเชิงรูปธรรมที่มองเห็นได้ชัด ผู้ชมเองก็ต้องติดตาม ตั้งใจ และใช้จินตนาการไปพร้อม ๆ กับนักแสดง เพื่อให้ภาพที่เห็นประสานกับความคิด เกิดเป็นความเข้าใจในเชิงนามธรรม

ฟิลิคัลเธียเตอร์เป็นงานยุคใหม่ที่รู้จักกันในช่วงปลายศตวรรษที่ยี่สิบ โดยเริ่มจากที่ประเทศอังกฤษ แต่แท้ที่จริงแล้วพื้นฐานของความคิดนี้ ถูกเริ่มมาตั้งแต่เมื่อเมเยอร์โฮลด์ปฏิรูปการแสดง โดยสร้างการเคลื่อนไหวแบบชีวกลศาสตร์ขึ้นมา เสริมกับความคิดของกอร์ดอน เครกที่เขียนเกี่ยวกับนักแสดงหุ่นในจินตนาการ หลักสำคัญของละครแบบกายภาพ อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายมนุษย์กับพื้นที่รอบๆ ตัว ละครแบบกายภาพเป็นพัฒนาการ และการสร้างสรรค์ใหม่ๆ ที่นักแสดงและนักออกแบบท่าเต้น ร่วมกันสร้างการเคลื่อนไหว และกิจกรรมใหม่ๆ ที่อาศัยร่างกายของนักแสดงเป็นหลัก โดยใช้เทคนิคแสดงสด ไม่ใช้บทละครหรือวรรณกรรม แต่สร้างสถานการณ์โดยอาศัยอุปกรณ์บางอย่าง เช่น กระดาน เชือก ชิงช้า ตลอดจนการเต้นรำประกอบในการแสดงและเรื่องราว โดยไม่ต้องอาศัยภาษา

จากการศึกษาลักษณะโดยรวมของละครในรูปแบบฟิลิคัลเธียเตอร์จากผลงานการสร้างสรรค์งานละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์ เห็นได้ว่าการแสดงละครในรูปแบบฟิลิคัลเธียเตอร์ นอกจากจะเน้นการเคลื่อนไหวและท่าทางในการแสดงแล้ว ในบางครั้งอาจมีการเต้นรำเป็นส่วนประกอบในละคร โดยงานละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์ ได้ใช้เทคนิคของการเต้นร่วมสมัยเป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอ โดยเทคนิคการเต้นร่วมสมัยที่ปรากฏในงานละครเรื่องนี้ จะเป็นการเต้นประเภทสตรีทแดนซ์

สตรีทแดนซ์ เป็นรูปแบบการเต้นที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 20 ซึ่งได้รับวัฒนธรรมมาจากคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา สามารถเต้นกับดนตรีได้ทุกประเภทหรือรวมเข้ากับการเต้นแบบอื่นๆ ให้เป็นการเต้นที่มีลักษณะเฉพาะ ข้อสำคัญคือการเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติของร่างกาย ซึ่งการเต้นแบบร่วมสมัยเป็นการพัฒนาทางด้านความสามารถทั้งทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ อาจเป็นการแสดงออกถึงความแข็งแรงและแข็งแกร่งของร่างกาย ความสามารถในการยืดหยุ่นและความสามารถพิเศษต่าง ๆ ของร่างกาย หรือแสดงถึงความสามารถในการออกแบบท่าเต้น เทคนิคการออกแบบการแสดงในรูปแบบต่างๆก็ได้ โดยสามารถแบ่งประเภทของการเต้นสตรีทแดนซ์ได้ 5 รูปแบบ คือ

1. เบรกแดนซ์ เป็นการเต้นที่รุนแรงและใช้พลังกำลังมาก แต่ลักษณะการเต้นที่แท้จริงแล้วไม่ได้ใช้กำลังเป็นหลักในการเต้น แต่เป็นการเต้นที่ใช้ท่วงท่าที่ดูหนักหน่วงโดยไม่ใช้แรงอะไร และดูเป็นธรรมชาติที่สุด โดยมักจะใช้ท่าทำเป็นหลัก ส่วนท่ามือไม่ได้ใช้กันแต่มักจะปล่อย เป็นฟรีสไตล์ทำให้การเต้นดูพลิ้วไหวมากขึ้น และลำตัวจะปล่อยไปตามแรงตามไม่ได้เกร็ง

2. ป๊อปปิน เป็นสไตล์การเต้นในรูปแบบหนึ่งของสตรีทแดนซ์ เป็นการเต้นแบบ Lock เป็นส่วน ๆ ไปคล้ายหุ่นยนต์ เป็นการเต้นที่เน้นใช้ข้อต่อ กล้ามเนื้อ ของอวัยวะ โดยการทำการกระตุก ซึ่งเรียกว่า “pop” จุดเด่น เป็นสไตล์การเต้นที่แข็งแรง คุณค้ำ และหยุดใน Timing ที่เหมาะสม เป็นการเต้นโดยเล่นคัตตัว บังคับได้ทุกข้อต่อของร่างกายทั้งในแนวอนและแนวตั้ง ลักษณะการเต้นของป๊อปปิน มี 4 แบบคือ

แบบที่ 1 Animation เป็นการเต้นที่พยายามเลียนแบบภาพบนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์ ทีละเฟรมๆ เป็นภาพต่อเนื่องกัน

แบบที่ 2 Liquid Dancing ทำเต้นที่ให้ผู้เต้นจินตนาการว่าตัวเองคือของเหลว ไม่ว่าจะป็น นิ้วมือ มือ แขนและขา ให้เคลื่อนไหวต่อเนื่องกัน

แบบที่ 3 Robot เป็นการเต้นลักษณะเหมือนหุ่นยนต์

แบบที่ 4 Slow Motion เป็นการเคลื่อนไหวแบบช้าเพราะต้องอาศัยการเกร็งกล้ามเนื้อค่อนข้างสูง ล้อคกิ้ง

3. ล้อคกิ้ง เป็นการเต้นประเภทหนึ่งในสตรีทแดนซ์เป็นที่นิยมมากในปี 1969 เป็นต้นมา ที่ประเทศอเมริกา ซึ่งมีลักษณะพิเศษของท่าเต้นคือ มีจังหวะการเต้นที่เร็ว แล้วหยุดชะงักทันที แล้วเดินต่อไป เหมือนเดิม การเต้นล้อคกิ้งมีท่าเต้นที่เน้น การหมุนข้อมือ การขึ้นนิ้วเป็นหลัก เป็นการเต้นแบบผสมผสานกับการเคลื่อนไหว ในการเต้นล้อคกิ้ง ผู้เต้นแสดงสีหน้าที่ร่าเริง และมีความสนุกสนาน เพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วม ได้รับบรรณาการที่ดี และมีความเพลิดเพลินในการชม

4. ฮิปฮอป เป็นการเต้นที่เน้นลีลา ท่าทาง และอารมณ์ เป็นส่วนประกอบสำคัญในการเต้นประเภทนี้ เพราะมาจากผิวดำ และละตินอเมริกาในนิวยอร์ก การเต้นไม่มีรูปแบบตายตัว เรียกได้ว่าอิสระมากที่สุดจากการเต้นทั้งหมดที่กล่าวมา มีเทคนิคในการเต้นร่าเช่น การหมุนตัว การสะบัดสะ โปก การโยก การกระโดด การยืดขยับ เป็นต้น

5. ครัมป์ เป็นการเต้นแนวหนึ่ง ที่เน้นลีลา ท่าทาง และอารมณ์ เป็นส่วนประกอบสำคัญในการเต้นประเภทนี้ เพราะมาจากผิวดำ และละตินอเมริกาในนิวยอร์ก การเต้นไม่มีรูปแบบตายตัว เรียกได้ว่าอิสระ

มากที่สุดจากการเต้นทั้งหมดที่กล่าวมา มีเทคนิคในการเต้นรำเช่น การหมุนตัว การสะบัดสะโพก การโยก การกระโดด การยืดหยุ่น การเหวี่ยงแขน การกระแทกเท้า โดยใช้ไอเดียในการเต้น เช่น การยิงปืน การขับรถ เป็นต้น

ลักษณะเฉพาะของการเต้นแบบสตรีทแดนซ์ คือ สามารถเต้นได้ทุกสถานที่ สถานที่กลางแจ้ง และเป็นการเต้นที่แสดงออกสู่สาธารณะชน รวมทั้งมีการประชันขันแข่งกัน โดยเรียกว่าการแบทเทิล นั่นก็คือเอาชนะคู่ต่อสู้ด้วยท่าที่ยากกว่าสร้างสรรค์กว่า และรวดเร็วกว่าในทั้งจังหวะและการทำลือเลียนหรือ ทำท่าย้ายตรงข้ามหรือคู่ต่อสู้ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่กลุ่มของนักเต้นนั้นเข้ามารวมตัวกันและช่วยกันฝึกฝนและ คิดค้นท่าใหม่ๆ เพื่อเอาชนะกลุ่มอื่น ๆ

จากการศึกษางานละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์ พบว่ามีอิทธิพลของการเต้นสตรีทแดนซ์ที่ปรากฏดังนี้

ตาราง การใช้เทคนิคของการเต้นสตรีทแดนซ์ที่ปรากฏในการแสดงละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์

ประเภทของการเต้น	ลักษณะของการเต้น	ชื่อท่าเต้น	ช่วงเวลาที่ปรากฏในการแสดง
Poppin	Basic move	Liquid dancing	นาทีกี่ 11.43 - 11.54 นาทีกี่ 42.54 - 43.08 นาทีกี่ 46.10 - 46.36
		Robot	นาทีกี่ 32.42 - 32.48
		Slow motion	นาทีกี่ 07.14 - 08.42 นาทีกี่ 30.51 - 30.57 นาทีกี่ 41.49 - 41.55
		Wave	นาทีกี่ 10.24 - 10.28
Break dance	Basic move	Top rock	นาทีกี่ 10.59 - 11.00 นาทีกี่ 11.65 นาทีกี่ 13.23 - 13.24 นาทีกี่ 31.08 - 31.29 นาทีกี่ 40.44 - 40.49
	Footwork	CC	นาทีกี่ 10.31 - 10.33 นาทีกี่ 11.29 - 11.32 นาทีกี่ 31.23

			นาฬิกาที่ 32.19 - 32.21 นาฬิกาที่ 43.55 - 43.58 นาฬิกาที่ 44.00 - 44.04
		Six step	นาฬิกาที่ 43.16 - 43.17
	Freeze Move	Back head	นาฬิกาที่ 11.71 นาฬิกาที่ 31.30 นาฬิกาที่ 41.40 นาฬิกาที่ 42.32
		Hand stand	นาฬิกาที่ 11.36 นาฬิกาที่ 12.32 - 12.48 นาฬิกาที่ 42.15 นาฬิกาที่ 42.42 นาฬิกาที่ 44.07 นาฬิกาที่ 44.30
	Power Move	Air flare	นาฬิกาที่ 12.16 - 12.24 นาฬิกาที่ 41.32 - 41.35
		Baby swipe	นาฬิกาที่ 46.29 - 46.30
		Cricket	นาฬิกาที่ 43.31 - 43.32
		Flare	นาฬิกาที่ 41.19 - 41.24 นาฬิกาที่ 42.35 - 42.38 นาฬิกาที่ 44.23 - 44.29 นาฬิกาที่ 44.49 - 45.01
		Halo	นาฬิกาที่ 43.18 - 43.21
		Hand hop	นาฬิกาที่ 10.46 - 10.51 นาฬิกาที่ 13.30 - 13.41
		Head spin	นาฬิกาที่ 10.33 - 10.35 นาฬิกาที่ 13.30 - 13.41
		L kick	นาฬิกาที่ 11.54 นาฬิกาที่ 12.01 นาฬิกาที่ 31.27 นาฬิกาที่ 40.24

			นาทียี่ 42.02 นาทียี่ 43.27
		V kick	นาทียี่ 10.42 นาทียี่ 27.12
		1990'	นาทียี่ 43.59 - 44.00
		2000'	นาทียี่ 13.12 นาทียี่ 43.34-43.36 นาทียี่ 44.15

จากตารางดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยพบว่า การเต้นสตรีทแดนซ์มีอิทธิพลอย่างมากในละครเวทีเรื่องเบรคเฮ้าท์ โดยประเภทของการเต้นสตรีทแดนซ์ที่ปรากฏในละครเวทีเรื่อง เบรคเฮ้าท์ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่ การเต้นประเภทเบรคแดนซ์ และการเต้นประเภทป๊อปปิ้น โดยการเต้นประเภทเบรคแดนซ์จะปรากฏให้เห็นในละครมากที่สุด ซึ่งท่าเต้นที่นักแสดงใช้ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ Power move โดยการเต้นในลักษณะนี้จะเน้นการเต้นที่ใช้พลังของ ร่างกายและแรงเหวี่ยง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเล่นท่าที่ผาดโผน โดยเป็นส่วนของการเคลื่อนไหว ในการทำท่าหมุนบนพื้นหรือบนอากาศ นอกจากนี้ในบางส่วนของการเล่นนั้นนักแสดงก็ยังมีการใช้เทคนิคการเต้น Slow motion ในการเต้นประเภทป๊อปปิ้นมาช่วยให้การแสดงน่าสนใจมากขึ้น ในช่วงสุดท้ายของการแสดงในแต่ละฉาก นักแสดงจะใช้เทคนิคการเต้นประเภท Freeze Move ซึ่งก็คือเป็นท่าจบ โดยนักแสดงจะหยุดโพสท่าต่างๆ เมื่อต้องการที่จะทำการจบการเต้น หรือ ต้องการหยุดตามจังหวะเพลง อาจจะเป็นท่าโพสท่าแบบธรรมดา หรือ เป็นท่าที่ผาดโผนก็ได้ เช่น โพสแบบกลับหัว มาเป็นส่วนช่วยให้การแสดงดูน่าสนใจมากขึ้น

สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟลิคัลเธียเตอร์ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์” ได้ศึกษาถึงการสร้างสรรค์ผลงานละครในรูปแบบฟลิคัลเธียเตอร์ของละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ โดยจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการสร้างข้อสรุปด้วยการชมสื่อวีดิทัศน์ของการแสดงละครเวทีเรื่องเบรกเฮ้าท์ เพื่อศึกษาเทคนิคที่ใช้ในงานละครในรูปแบบฟลิคัลเธียเตอร์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

งานละครในรูปแบบฟลิคัลเธียเตอร์ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยมาใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะการละครสมัยใหม่ ซึ่งงานละครเวทีเรื่อง เบรกเฮ้าท์ ได้ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยเป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอ โดยเทคนิคการเดินร่วมสมัยที่ปรากฏในงานละครเรื่องนี้ ก็คือการเดินประเภทสตรีทแดนซ์

จากสมมุติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยได้เสนอว่างานละครในรูปแบบฟลิคัลเธียเตอร์ใช้เทคนิคของการเดินร่วมสมัยมาใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะการละครสมัยใหม่นั้น ผลการวิจัยที่ได้ศึกษามานั้น ได้สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย เพราะงานละครเรื่องเบรกเฮ้าท์ ได้ใช้เทคนิคของการเดินสตรีทแดนซ์มาเป็นส่วนหนึ่งในการแสดง โดยสอดแทรกท่าทางและท่าเต้นต่างๆของการเดินสตรีทแดนซ์ในแต่ละฉากของเรื่อง ซึ่งสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งถือว่างานละครเรื่องนี้ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการเดินสตรีทแดนซ์ที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เจษฎา เนตรพลับ. “ นักเต้นรุ่นใหม่กับสไตล์การเต้นแนวร่วมสมัย ” ในเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ประจำปี 2548 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 24-28.

ปัตตานี: โรงพิมพ์ปัตตานีการช่าง, 2548.

ครุณี แก้วม่วง. “ การรับรู้สุนทรียภาพทางการเคลื่อนไหว.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 2000102

สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ, 2546.

เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ. **องค์ประกอบศิลป์**. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ:เฟื่องฟ้าปรีณดี้ง, 2542.

ธนา วงศ์ญาณณาเวช. “ ดนตรี : การเต้นรำ การมอง การฟัง การสัมผัสและการเป็นปัจเจกชน.” สยามรัฐสัปดาห์

ดาหวิจารณ์ 47,12 (20-27 สิงหาคม 2543): 73.

นพมาศ แวหวงส์. **ปริทัศน์ศิลปการละคร**. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะ

อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

นันทญา ยารังผึ้ง. “ โครงการเสนอแนะออกแบบภายในพื้นที่สตรีทแดนซ์สู่การแสดงออก.” วิทยานิพนธ์

ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม,

2552.

ปณชัย วชิรศักดิ์พงษ์. **Street Dance สูดยอดสไตล์การเต้นหลายสายพันธุ์** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 25

กรกฎาคม 2555. เข้าถึงได้จาก <http://streetdance-p-ton-dz.blogspot.com>

ผู้จัดการออนไลน์. **Break Out : ความบันเทิงสุดฮาแบบใหม่ชวนลิ้มลอง** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 25

กรกฎาคม 2555. เข้าถึงได้จาก<http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?News>

ID=9510000117018

ภาวิณี สมรรคบุตร. “ การสื่อสารเชิงสุนทรียะ-สังคม ของนักวิชาชีพการละคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต สาขาวิชาวาทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2548.

ศิริพันธ์พร ศรีใส. “จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีสมัยใหม่.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารศิลปศึกษา สาขาวิชาอาชีวศึกษาและสื่อสารการแสดง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2545.

ศศิโส พันธ์ภูมิโกมล. ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2542.

สมพร ฟูราช. **Mime: ศิลปะท่าทางและการเคลื่อนไหว**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2554.

สุธิดา กัลยาณรุจ. “ศิลปะการแสดง.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 01999034 ภาควิชานิเทศศาสตร์และ
สารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2554.

ภาษาอังกฤษ

Callery, Dympha. **Through the Body: A practical guide to Physical Theatre**. London: Nick Hern
Books, 2011.

Poppin, Jeff. **BreakOut Showcase** [Online]. Accessed September 25, 2012. Available
from [http://www.youtube.com/watch?v=L_9ekDD7AS8&list=UUXyKQscdR87gg9ZzA2lq5gg
&index=197&feature=plcp](http://www.youtube.com/watch?v=L_9ekDD7AS8&list=UUXyKQscdR87gg9ZzA2lq5gg&index=197&feature=plcp)

Shirley, Tan. **Korea Break Out Dance : Prison Breakers On Center Stage** [Online]. Accessed
September 25, 2012. Available from [http://www.mywisewife.com/korea-break-out-dance-prison-
breakers-on-center-stage.html](http://www.mywisewife.com/korea-break-out-dance-prison-breakers-on-center-stage.html)

Stearns, Marshall Winslow, and Stearns Jean. **Jazz Dance : The Story of English and American
Vernacular Dance**. Cambridge : da capo press, 1994.